

10 Αυγούστου 2020

Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας: Ο Θεός δεν εύρισκε ανθρώπους από τους οποίους θα μπορούσε ν' αρχίση την προσφορά των δωρεών του κατά τρόπο δίκαιο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Η Κοίμησις της Θεοτόκου. Εικόνα του Δομήνικου Θεοτοκόπουλου (Ελ Γκρέκο).

Αγίου Νικολάου Καβάσιλα: Λόγος Εις την Πάνδοξον Κοίμησιν της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών και Παναχράντου Θεοτόκου

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=506588>

5. Γι' αυτό και συγκάλυψε κάθε ανθρώπινη κακία κι απέδειξε τους ανθρώπους άξιους να ενωθούν και να ζήσουν μαζί με το Θεό και τη γη αξία να γίνη διαμονή του Σωτήρα. «Όλοι ξέφυγαν από το σκοπό τους και ταυτόχρονα αχρηστεύθηκαν». Κανείς δεν ήταν σε θέση να βοηθήση το γένος που κινδύνευε ούτε να αναχαίτιση την αμαρτία, που είχε ξεχυθή σαν ποτάμι.

Γιατί και οι ιερείς και οι κριτές και όλοι οι προφήτες κι όσοι γενικώτερα από τους υπόλοιπους ανθρώπους ήσαν θεοσεβείς -από τους οποίους ήταν βέβαια δυνατόν να ελπίζη κανείς πως θα έλθη κάποια καλύτερευση στο γένος- κανείς από όλους

αυτούς δεν μπορούσε να βοηθήσει στο παραμικρό την ανθρωπότητα. Αφού ούτε τους ίδιους τους εαυτούς τους δεν μπόρεσαν να αναδείξουν καθαρούς από κατηγορίες και τιμωρίες, αλλ' όταν έφευγαν από εδώ, τους υποδεχόταν όλους ο Άδης.

Κι ήταν έτσι αδύνατο να ξανάρθη σε μας η προηγούμενη ζωή μας, αφού οι άνθρωποι δεν μπορούσαν οι ίδιοι να επαρκέσουν στους εαυτούς τους, οι δε αγαθοί Άγγελοι, μολονότι ζητούσαν από το Θεό την καλύτερευσή μας και προσπαθούσαν ν' αγωνισθούν μαζί μας, νικιόνταν μπρος στο μέγεθος των ανθρωπίνων κακών, κι ενώ, από το άλλο μέρος, εκείνος του οποίου η πληγή ήταν απαραίτητη, ήταν εξ αιτίας της αμαρτίας στους ανθρώπους μισητός.

«Έσκυψε, πράγματι, και κοίταξε πάνω στη γη και δεν βρήκε κανέναν που να σκέπτεται στα σοβαρά και να ζητή το Θεό». Αλλά συνέβηκε με την ανθρωπότητα ό,τι συμβαίνει με ένα σώμα, που έχει καταστραφή ολόκληρο από την αρρώστια και δεν του απομένει κανένα σημείο, από το οποίο εκείνος που θέλει να το θεραπεύσει να ανακαλέσει την υγεία.

Γιατί ήθελε βέβαια ο Θεός τη σωτηρία μας, σαν φιλόανθρωπος που είναι, αλλά δεν εύρισκε τους ανθρώπους εκείνους από τους οποίους θα μπορούσε ν' αρχίσει την προσφορά των δωρεών του κατά τρόπο δίκαιο.

Γιατί αποτελεί νόμο της θείας δικαιοσύνης το να προσφέρει μερικές φορές τις ευεργεσίες εκείνες που κάνουν την ανθρώπινη φύση καλύτερη και χωρίς οι άνθρωποι να το θέλουν. Αλλ' αποτελεί εξ ίσου νόμο οι ευεργεσίες, που επανορθώνουν τη θέληση και την διάθεση του ανθρώπου και φέρνουν μέσα μας το Θεό και μας δίνουν τον αρραβώνα της ουράνιας ειρήνης, να είναι βέβαια μεγάλες και να ξεπερνούν κάθε ανθρώπινη ελπίδα, να μη χορηγούνται όμως σε όλους, αλλά μόνο σε όσους συμβαίνει να έχουν προηγουμένως συνεισφέρει από την πλευρά τους ό,τι συντελεί στην προσέλκυση και διατήρησή τους.

Γι' αυτό, πριν κατέβη ο Σωτήρας στη γη και πριν υπάρξουν τα μυστήρια της θείας του οικονομίας, τα οποία επανέφεραν μεμιάς τη θέλησή μας, που είχε ξεπέσει από τη θεία αγάπη, χρειαζόταν μια ανθρώπινη δικαιοσύνη ικανή όχι μόνο να αντισταθμίσει την τόσο μεγάλη ανθρώπινη κακία, αλλά με πολύ μεγαλύτερη δύναμη.

Αυτή έπρεπε να συντελέση αποφασιστικά στο να ξεπλυθή η ανθρώπινη φύση από το μίasma, να εξαλειφθή η αισχύνη που της προκαλούσε η αμαρτία, να καταργηθή η ύβρις του εχθρού Διαβόλου και, αφού συμφιλιωθή, να προσφέρει ο Θεός το χέρι του στους ανθρώπους.

Συνεχίζεται

Από την έκδοση [Αγίου] Νικολάου Καβάσιλα, «Η Θεομήτωρ», των εκδόσεων της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος. Κείμενο, μετάφραση, εισαγωγή, σχόλια Παναγιώτης Νέλλας.